

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקה

ערב ש"ק פ' יתרו - כ"ב שבט ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' אליעזר בן חי' דרייזל שיחי'

טורין

ליום הולדתו, טו"ב שבט

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

ב"ה

3

דבר מלכות

שלשה שלבים ותקופות בדורו של נשיא דורנו / משיחת ש"פ יתרו החשנ"ב

7

כתי"ק – פרסום ראשון

סוג הענין שעשומר על בני מהמצרים / צילום נדיר ממענות הרבי לשאלות המניחים בפרשתנו

10

זמן הגאולה

בדורנו זה ישנו הגילוי דמשיח שמנחם שמו / הזמן הנוכחי באור הגאולה

14

ניצוצות של משיח

נקל לתאר איך ידאו פניו... / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

15

הנסיון האחרון

יש להכיר בכך שזהו נסיון / שיחות. אגרות ומאמרים על עבודת הנסיונות בסוף זמן הגילוח

יש להכיר בכך שזהו נסיון

מסופר¹ על אברהם אבינו – היהודי הראשון, שכאשר הלך למלאות את שליחותו של הקב"ה (לעקוד את יצחק בנו), נראה לו בדרכו נהר החוסם את הדרך – מעשה השטן, והיות שאברהם אבינו ידע שעליו ללכת "על אחד ההרים אשר אומר אליך"², במילא המשיך בדרכו ללא הבט על הנהר – ואזי ראה מיד שלא נותר מאומה מהנהר, וגם האדמה נותרה יבשה כשהיתה – מכיון שמלכתחילה הנהר לא הי' מציאות אמיתית.

הרי "מעשה אבות סימן לבנים"³, וככל ההוראות גם הוראה זו הינה עבור כל בני ישראל בחייהם הפרטיים, ולכל אלו העוסקים בצרכי-ציבור בענינים הציבוריים:

כל הענינים שמונעים את הגדלתו של מוסד העוסק בהפצת התורה ויראת שמים, ומקרב את לבם של בני ישראל (או בנות ישראל) לאביהם שבשמים – אין שום מציאות שיכולה להעלים ולהסתיר על-כך באמת!

אלא שרוצים לנסות את היהודי – "כי מנסה ה' אלוקים אתכם"⁴ – האם הוא מכיר באמת שמדובר כאן בנסיון בלבד שאין בו ממש, או שהוא חושב שמדובר בבידור (מעבודת הבורים) ובמילא עליו להתחשב בזה, ולהחליט האם להרחיב את עבודתו, או לעמוד על עמדו, או לצמצם ולקצר.

ו"במדה שאדם מודד בה מודדין לו"⁵: אם הוא מקבל את זה כענין של בידורים, ובמילא עליו להתחשב בזה, ואם נראה שהמצב מחייב לקצר הוא מקצר – הרי במילא הנסיון הופך להיות דבר שיש בו ממש רחמנא-ליצלן,

אבל אם הוא מכיר את האמת לאמיתו – שרוצים רק לנסותו האם הוא מכיר את האמת – והוא מראה זאת במעשה בפועל, שהוא יודע שההעלם וההסתר אין בו ממש, ולכן הוא ממשיך את הנהגת המוסד כאילו שהוא כבר ראה את הנולד מאין ליש, היינו כאילו שכבר ישנו הממון הנדרש לו לעניניו הפרטיים – לתת לעקרת הבית כסף להוצאות הבית ביחד עם שמירת השבת וללא השגת גבול וענינים האסורים ע"פ שו"ע⁶;

וכך גם בענינים הציבוריים, באם הוא מסתכל על המוסד ועל ההתפתחות שלו כדבר הכרחי, והראי' שהרבי הסכים לכך, במילא מוכרח הדבר שהמוסד יגדל ככל דבר שבקדושה, וכל הענינים הסותרים לזה אין בהם ממש, ובמילא הוא מצווה שהמוסד יתפתח ואף מסייע בזה

– אזי "במדה זו מודדין לו", שבקרב "ותיכף לתלמידי חכמים ברכה"⁷: הוא רואה שהנסיון אין בו ממש, ואם צריך הרי [הכסף] נולד עבורו אפי' "מאין ליש", ויש את הכסף הדרוש להוצאה הפרטית ולהוצאה הציבורית, בהרחבה ובהתפשטות לעילא ולעילא.

(תרגום חפשי משיחת י"ב תמוז ה'תשי"ד – בלתי מוגה)

מדור "הנסיון האחרון" מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב:

383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605

סניף ארץ הקודש:

ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

(5) סוטה ח, ב.

(1) תנחומא וירא כב.

(6) ראה לעיל בהשיחה סכ"ד-ה (שיחוק תשי"ד – הוצאת תשס"ג ע' 365 ואילך) – בפרטיות עד"ז.

(2) וירא כב, ב.

(7) ברכות מב, א.

(3) ראה תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו. רמב"ן לך לך

יב, ו. שם, י. ועוד. אוה"ת ר"פ לך לך.

(4) פ' ראה יג, ד. וראה לקו"ת פ' ראה יט, ב ואילך.

נקל לתאר איך יראו פניו...

סוף-כל-סוף בודאי יפעלו שמשיה צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקו"ת בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

וא"כ, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו – לאחרי כל התירוצים והאמתלאות – כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו!"

(משיחת ליל חמשה עשר שבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

העולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו

בזמן הזה נמצאים כל בני" (גם הגדולים) במעמד ומצב של "טף" (לפני בר-מצוה), כיון שקיום המצוות בזמן הזה הוא בבחינת "ציונים" לעיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות לעתיד לבוא. ויה"ד – והוא העיקר – שבקרוב ממש תהי' ה"בר מצוה" דכל בני", עיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמיוחד המצוות התלויות בארץ, "כמצות רצונך", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", "תמיד", אפילו בזמן הגלות, ועאכו"כ כשהגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך שהעולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו ("די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו") ובאופן שהתורה נותנת כח ומסייעת לקבל את הגילויים דימות המשיח.

(משיחת ליל ד' פ' יתרו, ט"ו שבט ה'תנש"א - בעת ה"יחידות" - בלתי מוגה)

אפילו משה רבינו התפעל...

מכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", ובפרט לאחרי גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות בפירוש הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוונותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דרא דעקבתא דמשיחא. הרי בודאי שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – מכיון ש"מיד הן נגאלין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ט"ו שבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידינצ'יק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

שלשה שלבים ותקופות בדור של נשיא דורנו

בדור של נשיא דורנו קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלשה שלבים ● (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (י"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין ● (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרבנו הזקן ● (ג) לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר ● משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, ליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית

(בח' עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את הגילוי דעצמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרומז ביום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלימות) – יום העשירי בחודש האחד עשר: הגילוי אור (יום³) של עשירי קשור ובא יחד עם ה(חודש מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (שלמעלה מסדר השתלשלות), ה(חודש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתוך הגילוי אור (יום) של עשירי.

א. דובר פעמים רבות אודות החידוש והעילוי הנפלא של דורנו – הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה – שהוא מכיל בתוכו את גמר וסיום "מעשינו ועבודתינו"¹ של בני" במשך כל הדורות שלפני זה, לגמור את הברורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – "לצחצח את הכפתורים"; העבודה שלנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל בשביל דור זה ובשביל כל הדורות שלפני זה!

זאת אומרת, שבדורנו זה מסיימים את מעשינו ועבודתנו של בני" במשך כל הדורות, להמשיך (ע"י עבודת התחתון) את הגילוי דבח' אחד עשר בתוך עשר, שהתחתונים

(3) כמ"ש (בראשית א, ה) "ויקרא אלקים לאור יום".

(4) ראה ראב"ע בא יב, ד. ס' השרשים לר' יונא בן ג'נאח ולהרד"ק ערך חדש.

(1) תניא רפ"ז.

(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

ב. בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א⁵) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"⁶ של הדור השביעי מרבנו הזקן (או דור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

יש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחתונים, המשכת בחי' אחד עשר בבחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' בגדרי התחתונים צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה – עד סיום ושלמות העבודה – בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגילוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמעלה מעולם), ושהוא לא יתבטל ממציאותו (כפי שהי' במתן תורה). אבל בזה הרי בעיקר בהדגשה ובגלוי הוא ענין ה"עשר", אלא שב"עשר" גופא – כפי שהוא נעשה כלי ל"אחד עשר". ובאופן שעדיין ניכר הבלד בין "עשר" לבין "אחד עשר", מהאי טעמא גופא שזה צריך להיות בגדרי התחתונים, והרי התחתונים הינם עדיין בדרגא של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגילוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד

(5) ראה סה"ש תשנ"ח ח"א ע' 255 הערה 99.
(6) ראה סה"ש תשנ"ב ע' 293-5.

עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נגדש הגילוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל ונהי' חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלמות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחתונים מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'. ביחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כביכול על הדייר עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) – נעשית הדיירה בתחתונים לדבר אחד עם הדייר, ובלשון הידוע⁸: היש הנברא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי⁹.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דרגות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ושייך לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דרגת עשר היא או באופן של ביטול (כפי שהי' במ"ת), או באופן שעשר מצ"ע נשאר סו"ס מציאות אחרת מאחד עשר); ואחד עשר שמרמז על עצמותו ית' – "אנת הוא חד ולא בחושבן" – שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלימות.

(7) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפט. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.

(8) ביאורי הזהר (לאדהאמ"צ) בשלח מג, ג ואילך. וראה ד"ה ולקחתם לכם תרס"א (ע' קצז).

(9) ע"ד החידוש ד"אין עוד מלבדו" (ואתחנן ד, לה) לגבי "אין עוד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבראים, שאין "שום מציאות כלל" (ד"ה ולקחתם שם), היינו, ביטול הנבראים לגבי בחי' אחד עשר.

א"כ "אין עוד מלבדו" פירושו (רק) בלעדו "אין עוד" אבל "עמו" ישנה מציאות (ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86). ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין עוד" מציאות (אפילו "עמו").

גם לפני הגאולה יושבים בני"י בא"י לבטח

[. .] גם לפני הגאולה יושבים בה [בארץ ישראל] בני"י לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה", כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם .. (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם". "מלך המשיח .. עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".*

(משיחת ש"פ יתרו ה'תנש"א - מוגה)

הכל כבר ראוי ומוכן לעמידת מלך המשיח

ולהעיר, שבמאמר זה מודגש שביהמ"ק כבר בנוי ומוכן, הכתלים וגם הגג כו', ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה – שראוי לעמידת מלך המשיח, שמצד גודל מעלתו צ"ל מקום מכובד כו'.

וכל זה – במעמד ומצב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרזתו של מלך המשיח (מגג ביהמ"ק) "ענוים הגיע זמן גאולתכם!"

ויש להוסיף ולהעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקודשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שתי", ש"ממנה הושתת העולם", ומזה מובן שכל העולם כלול בקדש הקדשים.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להש"ץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש"]. (משיחה הנ"ל - בלתי מוגה)

(* יל"ש ישע"י רמז תצט.)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל** בן **יוסף ארי' לייב** ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' **יצחק** ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיהיו – לברכות עד בלי די

ולזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** כהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

שכו"כ מבנות ישראל, נקראות על שמה, וע"י הנהגתן משמשות דוגמא חי', כנשמות חיים בגופים חיים⁶, שהן התחנכו לפי רוחה וע"פ הוראותי, ובדוגמתה (כבתו של נשיא דורנו).

עפ"ז יש לומר הטעם לכך שאחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחתונים) להגאולה, כי שלימות ענין זה נעשה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ' שבט, וזיל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה תרגום מאידית)

(6) להעיר ממאחז"ל (תענית ה, ב): יעקב אבינו לא . . . מה זרעו בחיים אף הוא בחיים.

תפקידן של נשי ישראל הצדקניות בדורנו

[. . .] והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה - כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה¹ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק "עד מתי, עד מתי, עד מתי"!!! חדרות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"², וכבר בא!

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש שרים כל בני", האנשים והנשים והטף, את השירה העשירית דלעתיד לבוא, שתהי' בלשון זכר ("כל השירות כולן קראות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו ה' אחריהם שעבוד, אבל התשועה העתידה להיות אין אחרי' שעבוד לכך קרואה בלשון זכר"), "שירו לה' שיר חדש"³.

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) בתכלית הצניעות, כמובן, כלימוד מדבורה (כנ"ל) מכילתא בשלח טו, א. וראה בארוכה לקמן ס"ו [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 305].

(2) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

ג. ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלושת התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברר את ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלימות העבודה במשך הדורות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גדרי התחתונים): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים - כיון שהדרגא אחד עשר ("וידבר אלקים גו" שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי את העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה הגלו' (מצד הימים, ענין האור והגילוי³) מתבטאת עדיין בהדרגא דעשר [כמבואר במ"א¹⁰ שתוכן העבודה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין התבטאה בהגילוי של עשירי].

היום שלמחרתו - יום אחד עשר לחודש אחד עשר - מדגיש שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחודש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹¹) גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מרומם גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹². ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגילוי (יום אחד עשר)¹³, הן אחד עשר

(10) ס' השיחות תש"נ ח"א ע' 235 ואילך.

(11) ברכות כח, א. ושי"נ.

(12) ל' הכותב - דברים א, ב.

(13) ולהעיר מהשייכות חודש האחד עשר ל"ביום עשתי עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אשר" (נשא ז, עב) [להדעות שהשייכות דהנשיאים לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך אות יו"ד ערך י"ב חדשים וי"ב שבטים. ובאות ש' ערך שבט. בני יששכר מאמרי חודש שבט מאמר א' בסופו)]. ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש הראשון (ניסן) קשור עם התחלת הגילוי - "הלידה" - של בחי' אחד עשר (וראה שיחת שבת הגדול ערב י"א ניסן תשמ"ט [סה"ש ח"ב ע' 389 ואילך]), כידוע שבחודש ניסן היתה לידת עם ישראל (ראה יחזקאל טז. וראה תר"א ר"פ וארא. תר"ח שם צו, ב

כפי שהוא נמשך אל המקבל (לבנה, חודש), והן כפי שהוא מצד המשפיע (חמה, יום)¹⁴. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבשייכות ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר - שנמצאים כבר לאחר סיום העבודה של כל הבידורים, וכבר גם "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו - השלימות דאחד עשר (שלגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) - כמרומו בכ"ב שבט:

כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מהיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם - ישנם ב' פעמים אחד עשר (נוסף ע"כ שזהו בחודש האחד עשר). ויש לומר שזה מביע את תכלית השלימות של אחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) ישנו הן אחד עשר כמו שהוא מרומם את העשר (תחתונים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע - אחד עשר בטהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וגם - חיבור שניהם יחד.

זאת אומרת, שלאחרי שישנה השלימות דעשר ואחד עשר (בחודש האחד עשר), שלימות העבודה של בני" למטה להמשיך בחי' אחד עשר בעשרת הדורות (שניתנו מלמעלה במתן תורה), נוסף עוד פעם שני" אחד עשר יום מחורב¹² - הגילוי ד"בך" כנגד כ"ב אותיות התורה¹⁵.

ויש לומר שזה מביע את הדרגא העליונה

ואילך. סהמ"צ להצ"צ עז, סע"ב ואילך. ועוד; ויום אחד עשר בחודש אחד עשר קשור עם שלימות הגילוי של אחד עשר, באופן של נשיאות בגלוי.

(14) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 19-317.

(15) ראה שהש"ר פ"א, ד (קרוב לסופו): בך בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה, ב' תרין כ' עשרין, הרי בך.

הברכות – ד"בך", בעצמותך.

ד. [.] ויהי רצון – והוא העיקר מכל העיקרים – שכן תהי' לנו בפועל, ותיכף ומיד ממש, ובפרט בבואנו מכ"ב שבט, "בך יברך ישראל" – שבזכות ובשכר נשים צדקניות יגאלו כבר מיד כל בני ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

והקיצו ורננו שוכני עפר²⁰, ובתוכם – כ"ק מו"ח אדמו"ר ובתו הנפטרות, עם כל הצדיקים והצדקניות וכל הנשמות בכלל, וביחד עם כל היהודים שהינם כעת נשמות בגופים – לאריכות ימים ושנים טובות, נשמה בריאה בגוף בריא – עוברים, בלי שום הפסק כלל, לחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש, ולכל לראש – תיכף ומיד ממש בפשטות ממש²¹.

(20) ישע"י כו, יט.

(21) באור ליום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט, חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאור"א: "קובץ כ"ב שבט", פרוסת "לעקאח", שטר של חמש דולר (לתתו (או חילופו) לצדקה). ואולי הוא גם כנגד הג' קוים דתורה (הקובץ), עבודה (לחמי אישי", ודוגמתו – לעקאח), וגמ"ח (צדקה). ובמספר של חמש – ר"ת של שם הנפטרות. המו"ל.

בהמשך לשיחה זו הבאנו צילום קצר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מסיום השיחה בו מוסיף תיבת גלייך (נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 361)

צילומים נוספים מעלי ההגהת דשיחה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך": שמת ע' 14-15, תנ ע' 6-7

יח. ויהי רצון – והוא העיקר מכל העיקרים – אז כן תהי' לנו בפועל, און תיכף ומיד ממש, ובפרט קומענדיק פון כ"ב שבט, "בך יברך ישראל" – אז בזכות ובשכר נשים צדקניות זאלן אלע אידן שו"ד נגאל ווערן בגאולה האמיתית והשלימה,

המדרוך מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ד צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – היתש"ג יחד שת"כ ומיד ממש יקויים הועד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות וזגתו: ח"י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

זכות קדימה לנשים בתורה חדשה

מסופר בפרשתנו אודות קדימת הנשים (בהכנות ל)מ"ת – "כה תאמר לבית יעקב¹, "אלו הנשים², ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל", האנשים. ומהטעמים לזה – לפי ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים³, ומכיון שהגאולה ממצרים היא בשביל מ"ת, כמ"ש⁴ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", לכן, קדמו הנשים (שבזכותן יצאו ממצרים) למ"ת.

ועד"ז י"ל גם בנוגע ל"תורה חדשה מאתי תצא" העתידה – שמכיון ש"אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור⁵ ("כימי צאתך מארץ מצרים⁶"), תהי' להן קדימה גם בנוגע ל"תורה חדשה" שילמד משיח צדקנו לאחר הגאולה מגלות זה האחרון.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ב שבט ה'תשמ"ט - מוגה)

(4) שמות ג, יב.

(1) יט, ג.

(2) מכילתא ופרש"י עה"פ. וראה בארוכה לקו"ש

השבועי [לקו"ש חל"א ע' 93 ואילך].

(3) סוטה יא, ב.

(5) יל"ש רות רמז תרו (בסופו).

(6) ובפרט ע"פ הידוע שדור האחרון (דורנו זה) הוא

גלגול של הדור שיצאו ממצרים (ראה שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וסה"ל שמות ג, ד).

אחרי כ"ב שבט נפעל השלב האחרון בהכנת העולם להגאולה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל

כשם שבגאולת מצרים, אמרו חז"ל¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כמו"כ הוא גם בנוגע להגאולה העתידה לבוא (שעלי' כתוב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"), שתהי' בשכר ובזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארז"ל³ "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האר"י ז"ל⁴ שדור האחרון בגלות הוא גלגול של דור יוצאי מצרים.

שזהו א' מהטעמים⁵ להשתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחינוך והדרכה דנשי ובנות ישראל, בכל עניני היהדות, תורה ומצוותי', כולל – בלימוד תורת החסידות והפצת המעיינות חוצה – כי להיותו דור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, נוגעת אז עוד יותר עבודתן של נשי ובנות ישראל, שבזכותן תבוא הגאולה.

אם הדברים אמורים בנוגע לכל נשי ובנות ישראל, עאכו"כ בנוגע לבתו של נשיא דורנו עצמו, שנתחנכה על-ידי נשיא דורנו וכו'. ואף לאחרי הסתלקותה השפעתה ממשיכה, ובפרט

(1) סוטה יא, ריש ע"ב. שמו"ר פ"א, יב. וראה במדב"ר פ"ג, ו, ג.

(2) מיכה פ"ג, טו.

(3) יל"ש רות רמז תרו בסופו (מדרש זוטא רות).

(4) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.

(5) ראה "קובץ כ"ב שבט" (שחולק באור לכ"ב שבט כדלקמן הערה 122) ע' 32 ואילך (לעיל ע' 183 ואילך).

בדורנו זה ישנו הגילוי דמשיח שמנחם שמו

ובהדגשה יתירה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריך רק להתכונן לגאולה בפועל - הגילוי דבחי עשירי (שירה העשירית¹ וכו'), יחד עם הגילוי דבחי אחד-עשר, "אתה הוא חד", גילוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הקשור עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון"².

ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של "מיד" – משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא³.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, ודוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות ממש⁴ ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומז גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם – מ' (ר"ת משיח⁵), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם): יחד עם המשה שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מעניות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", דוד מלכא משיחא.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ק ש"פ שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

1) מכילתא בשלח טו, א. ובכ"מ.

2) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רג, א. עשר נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו. (פוסק ומורה הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.

3) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – כתו שם טוב בתחלתו. 4) להעיר מהאופנים בחתימת הרמב"ם (פוסק ומורה נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו. 5) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).

סוג הענן ששמר על בני ישראל מהמצרים

בקשר לפרשת השבוע – פ' יתרו (יט, ד), ובהמשך לצילום הכתי"ק שהופיע במדור זה בגיליון הקודם, הבאנו צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לשאלות המניחים על ביאור שאמר בהתוועדות ש"פ בשלח ה'תשמ"ג (הקטע המדובר נדפס בהתוועדויות תשמ"ג ח"ב ע' 946)

להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כתב למניחים בראש העמוד:

בכל הלקוט – חסר תירוץ עקרי ע"פ המפורש בפרש"י לפנ"ז יג, כב שעד שלא שקעה כו' – היינו שהענן בא לאחריהם לא משחשכה ממש.

על שאלה ב' כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בתחילתה:

פשיטא שלא כיוונתי שהענן הי' של זכוכית!! אלא שהי' ענן קל, שגם הוא מחשיך, אבל לא כ"כ שאין רואין מציאות דמחנה רב וכו'.

על מה שהתפלפלו בכוונת מ"ש כ"ק אד"ש מה"מ "מלמעלה", כתב:

זהו הוספתי להדגיש אז מ'שפאלט א האר ואין שמים לב להר! * מפורש מאחריהם ופשוט שהאור בלילה הוא מהלבנה שבשמים ולא מבראץ.

בתוך שאלת המניחים מחק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א את התיבות "דוחק גדול" וכתב: **היפך הפשטות.**

על שאלה ג' כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: **קושיא בכל אופן מרש"י לרש"י.**

(* יש כאן לשון נופל על לשון: "מ'שפאלט א האר" מ'שפאלט א האר ואין שמים לב להר", כלומר, מרוב פירושו "לחתוך ולחלק שעה לשניים", כלומר: להתפלל ולחלק "חילוקים" דקים. וכאן כותב "אז דיוקים וחילוקים לא שמים לב לענין עיקרי ביותר. והתפלל ולחלק "חילוקים" דקים. וכאן כותב "אז

מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

